

Att kunna resa är få förunnat

”Semester! Kom igen Emma, vi drar till Japan! Eller varför inte Sydkorea, du som pluggar koreanska och allt? Let's go!”

Semester säger du ...

Jag minns för några år sedan, långt innan pandemin, när alla ens vänner reste, reste, reste. Tokyo, Tallinn, New-castle, New York. Resorna var många, gärna långa och skulle alltid ge intrycket av att vara hyfsat spontana. Man ville vara en globetrotter som bara tog första bästa plan – eller tåg – dit nästa äventyr väntade.

Visst, jag förstår, resorna var nog sällan så spontana som ens vänner lät påskina. Det hade sparats pengar, bokats biljetter, letat hostels och airbnb:s – säkerligen många timmar på mobilen med Google i högsta hugg och många, långa pass på det där stressiga, lågavlönade extraknäcket. Jag fattar det. Men låt mig sätta den där resan i perspektiv.

JAG KOMMER FRÅN en rätt privilegierad familj. Tack vare att min pappa är musiker har jag varit i USA, Japan, Tyskland, England; inte en utan ett dussintal gånger. Dessutom har papsen massor av reseperks, så jag har inte bara kunnat resa – jag har även rest gott. Bra flyg, bra hotell, bra hyrbilar, bra mat. Otroligt lyxigt och få förunnat, helt klart.

Samtidigt vill jag ändå påängtera,

” De där billigaste fl gbiljetterna, det där pyttelilla kapselhotellet, den där lilla syltan på bakgatan som ingen visste om. De funkar inte för mig.

alla privilegier till trots, exakt hur få förunnat det verkligen är. De där billigaste flygbiljetterna, det där pyttelilla kapselhotellet, den där lilla syltan på bakgatan som ingen visste om. De funkar inte för mig. Det spelar ingen roll hur många lågavlönade arbetstimmar på extraknäcket jag gör (... extraknäck? Ännu ett normatbeteende – ett ämne för en annan krönika). Hur mycket jag än vill kräver mina resor mer planering, mer framförhållning, mer jobb. Jag måste fixa assistenter som kan följa med och för det krävs en assistentbudget, vettiga personer och några papper. Jag måste se till att mitt boende fungerar för rullstol; fungerar = inte det billigaste. Och vart reser jag? Kommer rullen fram? Pallar min rygg? Kan jag språket tillräckligt väl för att hitta mat som går att svälja? (Okej, just maten går ju att lösa rätt smidigt med näringsdrycker såklart, men fan, funkisar är också foodies!) Och på vilket sätt tar jag mig dit? Flyg? I så fall gäller stora säten så jag får i min egen sits. Stora säten = dyra säten. Och flyg ... Vet ni vad flygen gör med våra rullar?!

Emma Åstrand

Ålder: 28.

Bor: Enskede.

Sysselsättning: Föreläsare och projektledare på STIL.

Metanivån när du kommer fram på semestern med mindre frihet än du lämnade den för, för att rullen är i bitar.

Dessutom beviljas vi inte hjälpmedel för ändamålet ”nöjesresor”. Den där trasiga rullen du är så beroende av (för att inte tala om toalettstolen – KNIP EMMA, KNIP!), den tog du alltså med dig olovligt.

Nej, funkisars rörelsefrihet är villkorad. Den sker på nåder och på premisser av funktionsmaktordning.

Men visst, vi kör, vi drar till Seoul! ●

Emma Åstrand

Åsikterna i texten är skribentens egna.

EMMA TIPSAR:

MARGARITA WITH A STRAW

En riktigt bra – och ganska spicy! – film om en indisk tjej i rullstol som åker till New York för att plugga. Hon blir aktivist, börjar dejta och dricker margaritas. Finns på Netflix!

SPEXIGA SKOR!

Det bästa med att vara funkis? Spexiga skor såklart! Vi nöter inte ner dem på två sekunder och dessutom kan vi pryda våra fötter både i ljusa kulörer och med päls. I say go for it!

